

Seradaki aydınlatma sistemine çok özenmişti Mecnun. Hava karardıktan sonra da bir süre çalışmaya devam ettiler. Bu sırada Yannis Rafet'i arayıp akşama gelmeyeceğini söyledi çünkü üçü dışarıda bir şeyler yemeyi planlamışlardı. Handan elindeki saksıya çiçeği yerleştirdikten sonra, "Yorulduğum ve acıktım ben! Hadi artık bırakalım Mecnun, ay ışığında ceviz silkilmez derler, hiç duymadın mı?" diye söyledi.

Mecnun gülerken cevap verdi. "Hoş geldiiin ninecim! Tamam bırakalım, bana uyar. Hadi herkes evine gidip temizlensin, çarşıda buluşalım o zaman."

Yannis ayağa kalkarken, "Tamam," dedi.

Plan Handan'ın gözünde büyüdü birden. "Aman boş verin dışarı çıkmayı şimdi. Git, temizlen, giyin... Eve gidelim artık... Ben bir sandviç yapar yerim."

Mecnun hemen atıldı. "Size bir menemen patlatırım isterseniz." Yannis'e göz attı. "Bu civardaki en iyi menemeni ben yaparım, sor Yannis'e istersen."

Yannis gülümseyerek onayladı.

"E yap o zaman, bari karın tokluğuna çalışmış olalım," dedi Handan gülerken ve hep beraber eve girdiler.

Mecnun prensipleri gereği onları mutfağa almayacağını söyledi ve evde ekmek olmadığından bu işi halletmek Yannis'e düştü.

Handan o gidince etrafı incelemeye başladı. Dış kapıdan doğruca salona giriliyordu. Solda küçük bir ara ve mutfakla banyo bölümü, sağda da salona açılan iki kapı bulunuyordu, ortalık çok dağınıktı. İki eski kanepeler, bir masa, düzensiz CD ve DVD'lerle dolu kare şeklinde büyük bir sehpa vardı. Televizyon kütükten yapılmış bir tür ünitenin üzerine yerleştirilmişti ve onun da sağı solu CD doluydu.

Genç kadın tanıştıklarından beri epey sohbet ettiklerini ama onun özel hayatıyla ilgili pek bir şey anlatmadığını düşündü. Annesiyle babasının bir trafik kazasında öldüğünü bile Rafet'ten öğrenmişti. Lise mezunu olduğunu, özellikle annesinin çok istemesine rağmen üniversiteye gitmediğini, askere gidip geldikten sonra seraya yardım ettiğini falan hep Rafet anlatmıştı. Acaba hiç akrabası yok muydu? Muhtemelen maddi anlamda çok zordaydı ama dışarıda vakit geçirdiklerinde Handan hesap ödeme fırsatı dahi bulamamıştı ve Mecnun'un fayton için aldığı komik tutarın atların bakımına yetip yetmediğinden emin değildi.

Mecnun odaya girince düşüncelerinden sıyrıldı. "Hayatının menemenini yiyeceksin Asi Kontes!" dedi. "Organik menemen! Salata da yaptım, malzemelerin hepsi bahçeden!"

"O kadar acıktım ki, kötü bile olsa şahane gelecek şu anda, emin ol," dedi Handan gülümseyerek. Mecnun diğer kanepelere oturunca parmağıyla işaret ederek sordu: "Odaları kullanmıyor musun?"

"Sadece birini kullanıyorum," diyerek ayağa kalktı Mecnun. "Soldaki yatak odam, gel bak, azıcık dağınık ama..." derken kapıyı açtı.

Handan şöyle bir bakınca masanın üzerinde - rastgele atılmış tişört ve pantolonların yanında - duran dizüstü bilgisayarı fark etti. "İnternet kullanıyorsun yani?"

Mecnun kapıyı kaparken, "Bazen," dedi.

Handan diğer odanın kapısına bakarak, "Burda ne var?" diye sordu.

Mecnun cebindeki anahtarları çıkarıp neşeli bir sesle konuştu. "Orası gizli, herkese göstermem ama sen görebilirsin." Tam kapıyı açacakken elinde ekmeklerle Yannis girdi içeri.

Handan özel bir durum olabilir diye düşünerek, "Boş veeer, öylesine meraklandım işte," dedi. "Hadi yemek yiyelim."

Mecnun kapıyı açarken, "Yok canım, o biliyor," diyerek genç kadını rahatlattı.

Yannis kanepeye otururken, “Orda antika dolu,” dedi.

Handan güçlü olmayan lambanın ışığında istiflenmiş eşyalara baktı. Antika koltuklar, kilimler, raflar ve çeşitli kutular vardı. Koltukların iskeletini inceledi, kilimlerin bir-iki tanesini açtı. Çok sağlam ve çok güzeldi hepsi. Acaba kutularda ne vardı? Neden satmamış da buraya koyup tozlanmaya bırakmıştı eşyaları? Aile yadigârıysa neden kullanmıyordu? Ortalık temizlense ve bu eşyalar elden geçirilse çok güzel bir ev olabilirdi burası. Para teklif edersem kesin kırılır diye düşündü Handan. Aklına Mecnun’la ilgili binbir soru takıldı ama bu konuyu sonraki bir zamana bırakmaya karar verdi. “Güzel eşyalar...” dedi odadan çıkarken. Gülümseyerek sordu: “Oldu mu organik menemen?”

*

Uğur gençler dışarı çıktıktan sonra çay koyup gelen Aysel’e yan gözle baktı. Kadın televizyona bakıyor ama seyretmiyordu.

Karısının bu durumu onu yıllardır üzüyordu. Başka çocuk istememişlerdi, aslında daha çok Aysel istememişti ve Taylan onun tüm hayatı olmuştu. Oğlan üniversiteye başlayana kadar anne olarak onun üzerinde belli bir otoriteye sahipti, fakat üniversite yılları başlayıp da başka şehre gittikten sonra her şey değişmişti. Geldiğinde tatil süresince kalmıyor, proje veya ders bahanesiyle evden hep erken ayrılıyordu.

Aysel hep onun babasına daha düşkün olduğunu söylerdi çünkü daha çok sohbet ederlerdi ama Uğur’a göre bunun düşkün olmakla bir ilgisi yoktu, ortak konuları daha fazlaydı o kadar. Taylan’ın hem annesini hem kendisini sevdiğini biliyordu ama üniversite yıllarından itibaren araya sanki görünmez bir duvar örmüştü. Gerçi hiçbir zaman duygu ve düşüncelerini açıkça söyleyen bir çocuk da olmamıştı. Okulunu bitirmiş, Kanada’da iş bulmuş ve gitmek istediğini söylemişti. Ne diyebilirlerdi ki?

Uğur karısının o günlerde çok üzüldüğünü görünce Taylan’la birkaç kez konuşmaya, Türkiye’de çalışması için onu zorlamaya kalkmış, fakat oğlunun kararlılığını anlayınca müdahil olmamaya karar vermişti. Gidince de sadece kısa dönem askerlik ve tatiller için gelmişti. Tatillerde de genellikle arkadaşlarıyla dışarıda oluyordu. Karısının üzüntüsünü hafifletmek için biraz konuşmak istedi. “Aysel?”

“Efendim,” dedi kadın televizyona bakmaya devam ederek.

“Hadî asma suratını artık. Genç onlar...”

Aysel bir süre sessiz kaldıktan sonra sakin bir sesle, “Ona cevizli kek yapardım gün aşırı... Öyle çok severdi ki...” dedi. “Okuldan gelirdi... Her gün açık çayla cevizli kek verirdim... Şimdi onun yaptığına bak! Kaç aydır görmüyor yüzümüzü ama bizi bırakıp hiç tanımadığı kızlarla geçiriyor akşamı.”

Uğur onu biraz neşelendirmek istedi. “Yani tanıdığı kızlar olsa problem değil diyorsun?”

Aysel kızamayacak kadar kırılmıştı. “Anladın işte...” dedi hafifçe gülümseyerek.

“Bir kere de beni dinlesen... Hiç üzülmeceksin ama dinlemiyorsun,” dedi Uğur yumuşak bir ses tonuyla.

Aysel bir kaşını kaldırıp sordu: “Nasıl?”

“Sana hep demiyor muyum, herkesin kendi meşgalesi olmalı diye? İlgi duyduğun bir konuyla haşır neşir olsan böyle ufak tefek şeylere takmazsın kafayı.”

Aysel yüzünü buruşturarak, “Ufak tefekmişş!” dedi ve kısa süreli bir sessizlikten sonra sordu: “Sanki meşgale istediğimde bana he dedin!”

“Hangi meşgale?”

“Açtın mı bana kuyumcu dükkânı?”

“Haaa şu mesele!”

“Haaa işte o mesele! Sanki paran yoktu!”

Uğur sakın bir şekilde tekrar açıkladı. “Aysel sırf paran var diye kuyumcu dükkânı açamazsın, bunu kaç kere konuştuk. İnsan önce kabiliyetini, ilgi alanını bulur, iyice öğrenir, sonra bir iş yapar.”

Aysel omzunu silkti ve parmağındaki yüzüğü uzatarak, “İlgi alanım işte! Altın takıyorum ben!” dedi.

Onun üzüntüsünü unuttuğunu hisseden Uğur konuyu daha fazla uzatmak istemedi. “Neyse... İstersen biz de şöyle çıkıp biraz dolaşalım? Ya da canın ne isterse onu yapalım.”

Aysel gözlerini kocaman açarak sordu: “Ne istersem mi?” Kocasının gülümseyerek başını salladığını görünce aceleyle ayağa kalktı. “O zaman hadi giy şöyle doğru düzgün bir şeyler... Ben de o sırada telefon edeyim, müsaitlerse Şadiyelere gidelim. Evini bir iç mimara yenilemiş, pek merak ediyordum ne zamandır.”

*

Maral erkenden yatmıştı ama heyecandan uyuyamıyor, planını tekrar tekrar aklından geçiriyordu: Ece geldiğinde hep otelde olacaklardı. Bu da Yannis’e yakın olması demekti. Hafta sonu davette görevliydi, bu da hep Yannis’le olacağı anlamına geliyordu. Adam yemekli davetlerde hep mutfakta işin başında olurdu. Kendisi de garson olacağına göre bütün gece onu görebilecekti. Belki biraz vakitleri olursa sıcak bir sohbet bile edebilirlerdi... İşte o zaman ona ailesini sorar ve istediği tüm bilgileri alırdı. Handan’ın o gece otele gelme ihtimali vardı tabii. Rafet abla lüzumsuz yere önüne gelenle samimi olmasa bu sorun da olmayacaktı ama artık olan olmuştu. Ece tam bu noktada devreye girecekti. Önceden Mecnun’a bir şekilde söyleyecekti. Taaa İstanbul’dan arkadaşım geldi, faytonu da seni de Handan’ı da çok merak ediyor, akşama biraz gezmeniz mümkün mü diye soracaktı.

E bana deli gibi âşık, evet demeyecek de ne diyecek diye düşündü gülümseyerek. Ayrıca planından Ece’ye hiç bahsetmeyecekti, şimdi onu kullandığını falan düşünürdü. İh, gerek yoktu bilmesine.

*

Yannis ve Handan akşamın ilerleyen saatlerinde Mecnun’a veda edip yola koyuldular. Arabayla giderlerken genç kadın sordu: “Yannis, sen Mecnun’la... Yani onu ne zamandır tanıyorsun?”

“Geldiğimden beri. O zaman da otelde bahçivandı.”

“Yakın arkadaş mısınız?”

Yannis çok yavaş sürüyordu arabayı, yine de gözünü yoldan ayırmadan gülümseyerek cevap verdi. “Evet. Sen geldiğinden beri daha çok görüşüyoruz ama evet oldukça yakınız.”

“Biz de oldukça yakın arkadaş olduk diye düşünüyordum ama bu akşam kendisi hakkında pek bir şey anlatmadığını fark ettim. Kendinden hiç bahsetmiyor. Sana da bahsetmez mi?”

“Kimseye bahsetmez bildiğim kadariyle,” dedi Yannis kaşını kaldırarak. “Saklamaz. Ondan değil. Sevmez kendinden bahsetmeyi, ben de pek sormam...” Gülümseyerek ekledi: “Sen sorarsan söyler ama... Seni çok sevdi.”

Handan birkaç saniye düşündükten sonra sordu: “Rafet abla hep gariban diye bahsediyor ondan. Maddi durumu nasıl, zar zor mu döndürüyor acaba serayı?”

Adam şöyle bir düşündükten sonra, “Sanmam... Hayır, niye öyle düşündün?” diye sordu.

“Yani... Evi eski püskü eşyalarla dolu, pek bakmıyor eve falan, aklıma takıldı, belki parası yoktur dedim kendi kendime.”

Yannis şöyle bir düşündükten sonra, “Parası vardır, olmasa benden isterdi,” dedi.

“Nerden biliyorsun isteyeceğini?”

Adam gayet doğal bir şekilde, “Çünkü benim param olmasa ondan isterdim,” dedi.

Handan bu cevaba gülümsedi ve o sırada evin önünde durdular.

Birbirlerine iyi geceler diledikten sonra kadının arkasından mutlu bir ifadeyle bakarak eve girmesini bekledi Yannis, sonra da arabayı hızla seraya doğru sürdü.

*

Handan duş aldıktan sonra geceliğini giydi ve kendine bir kahve yaptı. Kanepeye uzanıp gözlerini kapadı ve müziğe verdi kendini. *Tonny Bennet* söylüyordu: *The Way You Look Tonight...*

Yorgun bir günün sonunda caz dinlemek onu her zaman gevşetirdi, fakat içinde bir sıkıntı vardı, bir süre sebebini anlamaya çalıştı. Mecnun'un durumuna mı canı sıkılmıştı yoksa Yannis'in talepkâr olmayan ilgisinden mi rahatsız oluyordu? Anlamadı. Acaba kendisi ona karşı ne hissediyordu, bunu bile anlayamıyordu. Oysa günün ilk saatlerinde keyfi gayet yerindeydi, akşam ne olmuştu?

Oturup kahvesinden bir yudum aldı. Yannis'in cümlesi geldi aklına: "Çünkü benim param olmasa ondan isterdim." Ne kadar da doğal bir şekilde dile getirmişti bu sözleri. Gülümsedi. Güneş'li zamanlarına gitti...

Tanısalı henüz birkaç ay olmuştu ve genellikle bütün gün beraberlerdi. Hafta içi dersler bitince Kızılay'a giderler, ya bir kafede ya da nispeten ucuz lokantalarda yemek yiyip akşam dokuz civarında kaldıkları yurda dönerlerdi. Ailelerinden çok fazla para gelmediğinden ikisi de harcamalarına dikkat etmeye çalışırdı, hesabı bazen Güneş bazen de Handan öderdi.

O akşam da bir fotokopicide ders notlarını çekirdiler ve "Hadi bir şeyler yiyelim de gidelim artık, ben çok üşüdüm," dedi Güneş. Lokantaya girdiklerinde tepsiyi doldurmaya başladı, ancak arkadaşının yemeklere dokunmadığını görünce işaret etti. "Tepsi alsana."

Handan yüzünü buruşturdu. "Yok benim midem kötü bugün, canım istemiyor."

Güneş başını eğerek, "Peki," dedi ve bir masaya oturdular.

Kısa süre içinde medeni hukukla ilgili bir tartışmaya girdiler ve Güneş sulu köfteyle salatasını yerken Handan görüşlerini her zamanki gibi bızlı konuşarak açıklamaya başladı.

"Bekle," dedi Güneş birden. Yerinden kalkıp bir tepsiye seçtiği yemeklerin aynısından doldurdu ve geri dönüp onun önüne koydu.

Handan şaşırarak, "Ama benim midem..." dedi.

"Konuşmadan yer misin?" diyerek araya girdi Güneş alçak sesle. "Dışarı çıkınca konuşacağız."

Handan'ın yemeği silip süpürmesinin ardından dışarı çıkıp yavaş yavaş otobüs durağına doğru yürümeye başladılar. Güneş sordu: "Neden bana yalan söyledin? Paran yok ve bunu bana söylemedin. Aşk olsun yaaa!"

"Yalan söylemedim..." diyen Handan kendini savunmaya çalışırken arkadaşının sert bakışlarıyla karşılaştı.

"Miden kötü müydü, değil miydi?"

"Değildi."

"Karnın açtı, paran yoktu ve bunu bana söyleyemedin. Durum aynen bu, değil mi?"

"Evet."

"Peki neden söylemedin?"

"Güneş yaaa... Ay sonu... Senin de paran azdır diye düşündüm."

"Niye benim yerime düşünüyorsun? Param azdır veya çoktur, konu bu değil. Kaç haftadır yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmiyor, bazen sen ödüyorsun bazen ben, yeterince samimiyiz ve sen aç olduğun halde karşında tıkmamamı izledin ve bunu bana söylemedin."

"Bilmem... Söyleyemiyorum ben böyle şeyleri."

Güneş durdu ve gülümseyerek bir noktaya dikkat çekti. "Ama sende para olsa benim ödememe izin verirdin, farkında mısın?"

Handan konuya hiç bu açıdan bakmamıştı. "Evet yaaa." dedi saf saf.

Güneş sordu: "Peki bu neyi açıklar sence?"

"Neyi?"

"Ne bileyim sen düşün. Paradan güç aldığını mı? Hep güçlü insanı oynamak istediğini mi? Benim param olmasa ve Handan param yok ısmarla desem gayet doğal karşılamaz mıydın?"

“Evet, elbette!”

“Peki neden sana yapınca gayet doğal karşıladığın bir şeyi, doğal bir şekilde yapamıyorsun? Bu bir sorun bence.”

“Sence neden?” diye sordu Handan durağa vardıklarında.

“Başkalarına yargısızcasın ama kendine karşı acımasız bir yargısın, başkaları adına düşünüp kendini yargılama!”

Kısa süreli bir sessizliğin ardından Handan arkadaşının söylediklerini düşündü ve “Nerden anladın midemin kötü olmadığını?” diye sordu.

Güneş yavaş yavaş açıkladı. “Aç olduğunda konuşurken mimiklerin yerindedir, halbuki hastayken hiç mimiksiz konuşursun. Nutuk atarken mimiklerin gayet yerindeydi.”

Handan, “Hadi yaaa!” dedi ve gülmeye başladılar.

Handan, Güneş sayesinde kendindeki birçok huyu fark etmişti. Güneş de onun sayesinde birçok huyunu fark ettiğini söylerdi hep. “Ne güzel aynalardık biz birbirimize...” dedi yüksek sesle. Sonra Yannis’i düşündü. Ne demişti: “Çünkü benim param olmasa ondan isterdim.” Kişi kendinden bilirmiş herkesi Handan Hanım!

Oturduğu yerde kendini azarlamaya devam etti: “Sen ne yaptın? Mecnun’a sormak yerine yine onun adına düşündün, yok teklif etsem üzülür, kırılır... Bırak artık şu huyunu! Ne farkın var şimdi o kadar eleştirdiğin ve kızdığın annenden?”

Kahvesini bitirirken ertesi gün Mecnun’la ilgili merak ettiği ne varsa doğrudan onunla konuşmaya karar verdi.

*

Meriç gece yarısına doğru yine şiddetli bir baş ağrısına yakalandı, bir süre sonra da kusmaya başladı. Nöbeti atlattıktan sonra ilaçlarını aldı, biraz soluklanmak için balkonda oturup uyuyan şehri seyretti ve uyuyabilme umuduyla gidip yatağına uzandı.

Aklı karıştı. Sonuçları alana kadar beklemek zorundaydı ve bu süreçte fikir yürütmenin bir anlamı olmadığını çok iyi biliyordu. En kötü ihtimalle üç-beş ay kalmış olabileceğinin farkındaydı. Öyle olduğunu kabul etti bir an ve kendini yokladı: Korkuyor muydu?

Hayır, korkmuyordu. Çocuklarının gülümsemesi canlandı zihninde önce, sonra yardım edebildiği hastaların mutlu yüzleri, kocasıyla geçen yıllar, arkadaşları... Yaşadığı şehirler... Tadını çıkardığı onca mevsim... Uğur ve ona hissettiği aşk...

Ölüm sözde değil özde kabul ettiği bir olguydu uzun süredir. Hayır diye düşündü. Korkmuyorum! Ben aşkı başımın üzerinde taşıdım. Acı verdiği zaman fırlatıp atmadım, inkâr etmedim. Aşk, varoluşun içimde titreyerek beni kendime götürmesiydi. Uğur gitti ama ben kendimi buldum ve hep kendimle kaldım.

Sevgi hep içimde kaldı ve ben sevgiyi yaptığım her şeye, birlikte olduğum herkese ve her şeye bulaştırdım. Sadece gerçekten yaşayanlar korkmaz ölümden, anlamında bir şey okumuştur bir yerlerde. Ne kadar doğru diye düşündü. Hayatın hakkını vererek yaşadım ve yaşıyorum. Şimdi ölüm vaktiye öleceğim.

“Korkacak bir şey yok!” diye mırıldandı kendi kendine. “Ben o toprağı ısıtıyorum!”

*

Rafet güneş doğar doğmaz kendini deniz kıyısına attı. Bütün gece yatakta dönüp durmuştu. Zihninde dolaşan binbir düşünce, doğru dürüst uyumasına izin vermemişti. Acaba annesi Atlas’ı alacak mıydı?

Bir yandan hak veriyordu kadına, kendisi olsa asla izin vermezdi çocuğunu kayınvalidesinin almasına ama kocasıyla da hiç konuşmadan onca yıl geçirmezdi aynı evde. Defalarca konuşmaya

çalışmış, ne oğlundan ne gelininden mantıklı bir açıklama alabilmişti. Niye boşanmadıklarını da anlayamıyordu. İkisi de okumuş etmiş, işi gücü iyi, aklı başında insanlardı.

Ama ahhh Atlas! Ona ne kadar alışmıştı şimdi. Hüsnu ölünce içinde açılan koca delik, kuzucuğuyla kapanıvermişti sanki... Babanne deyişi çınliyordu kulağında... Çiçekleri sevmesi geliyordu aklına...

Bir de Mecnun söz vermişti, sonunda çiftleştirdiği Golden Retriever cinsi köpeğinin yavrusunu Atlas'a verecekti. Daha doğmadan adını koymuştu çocuk: Şeftali! Ama annesine benzemeyebilir dense de ikna olmamış, "Şeftali kadar güzel olacak bir kere!" demişti bir keresinde. Hay Allah, köpeğin doğurmasına da çok az kalmıştı. Son günlerde çocuk bir de atlara takmıştı kafayı.

Yok ama Rafet böyle bir zamanın geleceğini hep biliyordu. Bağlanma bu çocuğa bu kadar diye hep hatırlatmıştı kendine. Neticede okul vakti gelmişti artık. Analar babalar çocukları için en iyisini isterlerdi ve İzmir'de onca özel okul varken elbette eğitimine orada başlaması en uygunuydu.

Hırkasına sarınıp deniz kıyısında bir banka otururken aynı düşünceler tekrar tekrar aklından geçti. "Tabii ki orada okula gidecek ve bugün de annesi gelip onu temelli alacak," dedi yüksek sesle. Gitsin tabii... Güzel güzel okullarda okusun kuzum, ben onu sık sık görmeye giderim, İzmir dediğin şurası...

Bir süre denize baktı, gözünün önüne çocuğun gülüşü gelince ama burada da çok mutluyduk biz kurabiyemle diye düşündü buruk bir şekilde.

Aysel kahvaltı hazırlamak için erkenden kalkmasına rağmen Uğur, "Uyandırmayalım gençleri, geç geldiler, ben çıkıyorum, hadi sen biraz daha uyu," deyip gitmişti.

Aysel yeniden yatağına uzandı ama bir kez uyandı mı uyku tutmazdı. Saat dokuza kadar yatakta kalıp düşündü. Düşündükçe oğluna kızdı ve kalkıp duş aldı, giyindi. Saat ona doğru Nurcan'a telefon etti. "Alo. Nurcan n'apıyorsun kız?"

"Hiç, toz alıyorum, sen n'apıyorsun hayırdır?"

"Kahvaltı etmeye geliyorum ben sana! Bu saate kahvaltı mı kalır diyeceksin şimdi sen bana. Deme!"

"Demem demem! Gel hadi. Çocuklar da geliyor, değil mi?"

"Hayır efendim, onlar uyuyorlar! Akşam kızlarla çıktılar, yorgunlar!"

Aaaa bu kadarı da fazla diye düşündü Nurcan. Taaa Kanada'dan gel, annenle iki laf etme. Taylan da çok saygısız olmuştu ama bunu arkadaşına açıkça söylerse kırıcı olabilirdi tabii. "Çok ayıp!" dedi alçak sesle. Sonra merakla sordu: "Eylül'le tanışmışlar mı?"

"Hıı. Yüzük takmışlar kendi aralarında."

Nurcan çok heyecanlandı. "Hadi gözün aydın..." dedikten sonra aklına geldi. "Kız, akşam akşam yüzüğü nerden bulmuşlar?"

Aysel kahkaha attı. "Hep sen mi benimle maytap geçeceksin?"

"Allah canını almasın Aysel! Sorarım ben sana. Eeee... Sen şimdi misafir çocuğu da öyle evde mi bırakacaksın? Ayıp olmaz mı?"

"Aman! Olursa olsun. Ayyy amma konuştun sen de... Hadi çayı koy artık, acıktım!"

"Tamam tamam koyuyorum hemen, hadi gel bekliyorum."

Tam o sırada Taylan çıktı odadan ve esneyerek, "Günaydın, babam gitti mi?" diye sordu.

Aysel ters ters baktı oğluna. "Gitti!"

"Sen nereye gidiyorsun sabah sabah?"

"Kız arkadaşım!"

Taylan gülümseyerek onun yanına gitti. "Çok kızmışsın sen bana..." dedikten sonra sarılıp onu yanağından öptü.

Aysel omzunu silkti. "Neden kızayım? Herkes keyfine göre yaşıyor madem, ben de keyfimi dinledim, git Nurcan'la kahvaltı yap dedi bana. Kahvaltı isterse canınız, mutfak orda bak!" deyip kapıyı arkasından çekerek dışarı çıktı.

Handan uzun uzun çalan zil sesini dinledi. Rüyasında değil de gerçekten çaldığını anlaması zaman aldı. Gözünü açıp cep telefonunun saatine baktı. Oooo saat on olmuş, amma uyumuşum dedi kendi kendine yataktan kalkarken. Acaba kim gelmişti? Üzerine sabahlığını geçirip kapıyı açtı. Kapıda bir kamyon ve karşısında iki adam vardı. İri yarı olan, “Handan...” diye söze başlar başlamaz kafasını salladı.

“Evet evet burası.”

Adamlar internetten ısmarlanan eşyaları kamyonundan indirmeye giderken genç kadın papatyaları fark etti. Kapının iki yanına konmuş dikdörtgen ahşap saksılarda muhteşem görünüyorlardı. İçini bir sevinç kapladı. “İlahi Mecnun, sen ne adamsın be,” dedi kendi kendine mırıldanarak.

Adamlar bahçe masasını ve sandalyeleri verandaya, iki berjer koltuğu ve bazalı yatağı salona taşıyıp gittiler.

Handan hemen üstüne bol bir pantolonla tişört geçirdi, kahveyle birkaç bisküvi alıp bahçeye çıktı. Kahve içerken papatyaları seyretti ve bahçedeki neşeli görüntü içine işlerken yüzünü güneşe vererek birkaç kez derin derin nefes alıp verdi.

Zaten Mecnun’la konuşmak istiyordu. Spor ayakkabılarını giyerken belki biraz da yardım ederim diye düşündü. Bir an evvel teşekkür etme isteğiyle çantasını kaptı ve arabasına atlayıp seranın yolunu tuttu.

*

Kahvenin dışındaki tüm masalar dolmuştu. İçeride bir masada tek başına kitap okuyan altmışlı yaşlardaki emekli bankacı Mükerrerem dışında hiç müşteri yoktu. Uğur kasada oturmuş dergisini karıştırırken içeri iki adam girdi ve başlarıyla selam verip tam ortadaki masaya oturdu. Biri sırt çantasından dizüstü bilgisayar ve fotoğraf makinesi çıkarırken diğeri Melih’ten iki çay istedi.

Çaylarını dikkatle yan tarafa koydular ve fotoğraf makinesinden bilgisayara bir şey yüklemeye başladılar. Uğur konuşmalarını takip edince birinin Alman, diğerininki Türk olduğunu anladı, yaşları kırk-kırk beş arasıydı. Türk olan çantasından üç-dört tane dergi ve kitap çıkardı, bilgisayarın ekranına bakarak dergide bir şey aramaya koyuldu. Uğur bilgisayarın ekranını göremiyordu.

Adamlar bir süre ekrana bakarak Almanca bir şeyler konuştular. Uğur çayları bitince boşları aldı ve bir istekleri olup olmadığını sorarak kendini tanıttı, onlar da kendilerini tanıttılar ve sohbet etmeye başladılar.

Altan ve Dennis kelebek gözlemcisiydi. Birlikte Van’a gidip iki hafta arazi çalışması yapmışlar, İzmir’e uçakla gelip bir gece Eski Foça’da konaklamışlardı ve şimdi de Kaz Dağları’na gidiyorlardı. Konuyla epey ilgilenen Uğur arazi çalışması ne demektir, kelebek nerede ve nasıl gözlemlenir gibi birçok konuda soru yağmuruna tutmuştu adamları.

Altan açıklama yaparken bir yandan da Dennis’in söylediklerini tercüme etmişti. Uğur da arkeolojiyle ilgilendiğinden, gidip izlediği kazı çalışmalarından bahsetmiş ve adamların kahvedeki kütüphaneyle ilgili sorularını cevaplamıştı.

Uğur kahveler içilirken öğrendiklerini sindirmeye çalışıyordu. Hiç bilmediği bu konu birden ilgisini çekivermişti. Kuş ve kelebeklerle ilgili bilimsel çalışmalarda karşılaşılan sorunların aşağı yukarı aynı olmasına hiç şaşırılmamıştı. Birkaç kitap adı not etmeyi umarak Altan’a sordu: “Şimdi ben ülkemizdeki bu kelebek türlerini iyice öğrenmek istesem, nereden öğrenebilirim?”

“Maalesef yabancı kaynaklardan. Bizim ülkemizde tür çok ama inceleme Avrupalılar, özellikle de Almanlar tarafından yapılmış, örneklenmiş, yayınlanmış. Dediğim gibi yeterince akademisyen yok bizde, kaynak ayrılmıyor. Yabancı kaynakların çevirisi bile yeni yeni yapılıyor.”

“Peki sizin bu çalışmalarınız ne işe yarıyor? Ortak çalışmıyor musunuz?”

“Gözlemcilik önemli tabii ama kendi başına bir önemi ve bilimselliği yok. Örnekler bilim adamları tarafından da incelenmeli, bir kelebek yeni bir tür mü yoksa alt tür mü bilinmeli, sonra da yayınla kanıtlanmalı.”

“O zaman sizinki sadece hobi mi?”

“Dennis’le ben on yıldır beraber gözlem yapan iki arkadaşız... Bizimkine hobi diyebiliriz, evet. İnternette kelebek bloglarımız var, fotoğraflayıp paylaşıyoruz. Ancak şimdilerde... Avrupa Birliği finanse ettiği için birçok Kelebek ve Kuş Derneği kuruldu. Onlardan bazıları hakikaten çalışıyor, bazıları da senin benim çektiğimiz fotoğrafları topluyor, bilgileri alıyor, kılıfına uyduruyor, çalışmış gibi yapıyor, Avrupa’dan gelen parayı da eşiyile dostuyla yiyor.”

Uğur düşünceli bir şekilde başını salladı. “Ülkenin her konudaki genel hali yani.”

“Maalesef öyle. Gözlemci az, illerdeki kelebek çeşitleri tam anlamıyla bilinmiyor. Ben önceden internette paylaşım forumlarına katılırdım, şimdi bıraktım.”

“Niye?”

“Şöyle özetleyeyim: Bazen akademisyenler saçmıyorlar, emeğini kullanıp gözlemciyi yok sayıyorlar. Bazen de gözlemciler saçmıyorlar, iki arazi çalışması yapınca kendilerini kelebek profesörü falan zannetmeye başlıyorlar.” Gülümsedi. “Şahsi çatışmalara dönüyor iş ve kelebekler arada kaynıyor.”

Uğur da gülerken cevap verdi: “Zaten ömürleri az.”

“Öyle. Ben bu yüzden... Yani forumlar bilgi paylaşımı adı altında... Nasıl desem...” Şerefe kadeh kaldırıyor gibi yaparak güldü. “Ego tokuşturma yerine dönünce birileriyle kelebek konuşmayı tamamen bıraktım, ortak platformlarda paylaşmayı falan. İstanbul’da kuş gözlemcisi arkadaşlarım var, o alanda da durum aynıymış... İşte yılda bir Dennis geliyor, paramızın yettiği ölçüde arazi çalışması yapıp mutlu oluyoruz.”

“Sadece fotoğraf makinesi mi kullanıyorsunuz, yani gözlemlerken?”

“Dürbün de kullanıyoruz.” Gülümsedi. “Bazen bir ağacın tepesine konunca yaklaşamıyoruz, dürbünle izlemek daha kolay ama tabii makineyle fotoğrafıyoruz.”

Uğur adamların fotoğraf makinelerine baktı ve çok detaylı olduğunu görüp sorular sordu. Altan da makineler hakkında bilgi verdi ve “Bazen bir kelebeğin, türü belli olacak şekilde fotoğrafını almak bütün günümüzü alıyor,” dedi.

“Sabır işi yani,” dedi Uğur başını sallayarak.

Altan gülümseyerek, “Sabır işi tabii ama doğada sabretmek güzel ve daha kolay,” dedi.

*

Rafet tadilat yapan ustaları seyrederken Atlas fişek gibi gelip bacaklarına sarıldı. “Rafetcimmm. Biz geldik. Annem bahçede.”

“Hoş geldiniiz,” dedi Rafet ve onu öpücüklere boğarak kucığına aldı, sonra da torununu yere indirip sözlerini sürdürdü. “Dur sana şöyle bir bakayım. Saçını mı kestirdin sen?”

Atlas kıkırdayarak başını salladı. “Aynen!”

Rafet başını iki yana sallarken güldü. “Demek bunu öğrendin İzmir’de!”

“Aynen,” dedi Atlas yine kıkırdayarak.

“Kimden öğrendin bakalım?” diye sordu Rafet koridorda ilerlerken.

“Dorukların sitede bi abi var. Ondan öğrendim.”

“Peki ne zaman aynen diyoruz, yani hangi durumlarda?”

Atlas biraz düşündükten sonra, “Ben ona bir şey anlattım. Soru sordum. O da bana evet demedi hep aynen dedi.” Duraksadı. “Aynen... Evet demek...”

Rafet bu açıklamayı düşününce mantıklı buldu ve lobiye çıkıp Gamze’yi bahçedeki masada görünce bacaklarının titrediğini hissetti.

*

Meriç geç kalkmıştı. Kendini biraz bitkin hissediyordu ama yakın arkadaşı Arzu’nun telefonuyla biraz canlanmıştı. Epeydir görüşmemişlerdi.

Yıllar evvel Adana’da aynı hastanede çalışmışlardı, sonra hayat ikisini farklı yerlere savurmuştu. Arzu Meriç’ten beş yaş küçüktü. Bekârdı ve evliliğe de karşıydı o zamanlar. Kendini, ne istediğini bilen insanlardandı. Gözleri de kalbi kadar ışıltılı, çok güzel bir kadındı.

Meriç ona ‘en güzel kahkaha atan arkadaş’ sıfatını vermişti. On yıl kadar önce bir tıp kongresinde tanışıp vurulduğu bir İsveçliyle evlenmeye hayır dememiş ve aynı yıl İsveç’e yerleşmişti. Türkiye’ye sık gelirdi. Aslen Erzurumluydu ama onun ailesi de İzmir’deydi ve yılda iki-üç kez görüşürlerdi. Meriç de onu ziyarete gitmişti birkaç kez.

Karşıyaka’da bir kafede buluşup hem kahvaltı edecek hem özlem gidereceklerdi. Meriç hazırlandı, apartmandan çıkmadan önce her gün yaptığı üzere posta kutusuna baktı. Fatura ve mağazalardan gelen reklam zarflarının arasındaki mektubu fark etti. Uğur’un yazısını tanıyınca vücudundaki bütün kanın başına hücum ettiğini hissetti bir an, duvara tutundu.

*

Nurcan kahvaltıyı balkona hazırlamıştı. Çayın demlenmesini beklerken salonda sohbet ediyorlardı. Aysel, Şadiye’nin evinden bahsetmişti uzun uzun. “Eeee... Her işin bir bileni var Nurcan.” diye bilgilendirdi arkadaşını. “Bizim evlere hiç benzemiyor. Salonun ortasını bölmüş... Duvarların renkleri, eşyalar, hepsi nasıl güzel anlatamam. Görmem lazım. Uğur’a biz de yapalım dedim. Bakalım belki razı olur.”

Nurcan başını salladı. “E paranın gücü diyeceğim ama...” dedi ve devam etmekten çekinerek sustu.

“De! De çekinme! Parayla olsa sen de yapardın de... Vur yüzüme!” diyen Aysel bir kahkaha patlattı. “Ayol sana söyledim, her işin bileni. Bu iç mimarlar zevk eğitimi alıyorlar.”

“Doğru,” dedi Nurcan başını eğerek.

“Biz zevk eğitimi aldık mı? Yok! E zengin de değildik. Büyüklerden küçülenleri giyerdik... Nerdeee eşyaya falan para bizim zamanımızda? İki somya, bir masa tamam. Biz ablamlar defterlerimizi kitaplarımızı seleye koyardık.” Eliyle işaret ederek sürdürdü konuşmasını. “Onu da somyanın altına, hooop, tamam! Dedim miydi bunu ben sana?”

Nurcan omzunu silkerek, “Biz deee...” dedi. “O zamanlar altı açılan kanepeler bile yoktu kız.” Düşündü ve gülümsedi. “Biz evlendikten sonra çıktıydı şu dolaplı, raflı kanepeler. Hatırlar mısınız?”

Aysel de güldü. “Hatırlıyorum.”

“O zamanlar Uşak’taydık, Selma doğduğunda Rıza’ya ne dil döktüyüm alsın diye. Pek rahat ettiydim ama o zaman. Çocuğun kıyafetlerini kapalı yere koyardım, o raf gibi yerlere de dantellerimi sererdim. Misafir geldiğinde döşsek oluverirdi. Şimdi ne kadar kaba kaldı onlar.”

Aysel başını salladı ve bir süre düşündü. “Yok anam yok, Şadiye’nin evini gördükten sonra bir düşündüm de benim ev pek zevksiz.” Etrafına bakındı. “Senin ev bile daha güzel...” Ağzından çıkar çıkmaz ne dediğini duydu ve Nurcan tam bir şey diyecekken eliyle dur işareti yaparak devam etti konuşmasına. “Bile diyorum ama bu beğenmezlikten değil, hani onca para döktüm ya ben salona ondan.” Nurcan’ın yüzüne baktı, anladığından emin olamayınca daha değişik anlatmaya karar verdi. “Yani senin eşyaları beğenmediğimden değil. Benimkiler çok çirkin. Ondan öyle dedim.”

Nurcan bu açıklamayı makul buldu ve bir şey demedi.

Aysel biraz daha düşündü ve düşündükçe kendini kınadı. “Sen git eşsek kadar plazma televizyonu getir o salona koy! İş mi şu yaptığımız?”

Bu sözler üzerine Nurcan kahkahayı bastı.

Aysel de güldü ama sormadan edemedi. “Ne var bu kadar gülecek ayol?”

Nurcan gülmeye devam ederken kesik kesik konuştu. “Ben de... Gördüğümde... Aynısını... Dedim... Sor Rıza’ya... İstersen...”

“Yüzüme bakıp...” diyen Aysel yanındaki kırlenti ona fırlattı ve arkadaşını taklit ederek konuştu. “Çok güzelmiiş... Kocaman, güle güle kullan dedin ama!”

*

Handan seraya vardığında Gürkan'la iki gencin daha çalıştığını gördü. Biri Golden Retriever, diğeri İrlanda seteri iki köpek kuyruğunu sallayarak yanına gelince her birini uzun uzun sevdi. Bu sırada Gürkan selam verip, "Merhaba Handan Hanım," dedi.

"Merhaba Gürkan, kalabalıksınız bugün."

"Evet, gübre falan gelecek, Mecnun abi de olmayınca bizim Salih'le Efe'yi alıp geldim. Onlar da çalışırlar burda bazen."

"Mecnun nerde?"

"Gitti."

"Nereye?"

"Bilmem."

Handan bunu tuhaf bulsa da meraklı görünmek istemedi. Gürkan'la serada sadece iki-üç kez karşılaşmıştı. Birkaç dakika sohbet etmişlerdi ve çocuk hemen işinin başına dönmüştü. Biraz içine kapanık bir tip olduğu belliydi.

"Tamam o zaman, sonra uğrarım, hadi size iyi çalışmalar," deyip seradan ayrıldı ve arabasına binince Mecnun'u aradı. "Aradığınız numaraya..." diyen bant kaydını duyar duymaz telefonu kapadı.

*

Yannis dokuz civarında uyanıp hemen kahvaltı etmişti. Canı otele gitmek istemiyordu, zaten pek işi de yoktu. Rafet ablaya telefon açıp gelmeyeceğini bildirdi, hayır hasta falan değildi, aksine çok iyiydi.

Telefonu kapayıp bilgisayarını açtı, birkaç siteye girip Türkiye'de neler olup bittiğine baktı, birkaç köşe yazısı okudu. Yunanistan haber sitelerine göz gezdirirken bilgisayardaki Skype programından bir arkadaşı aradı.

Kulaklığını takıp yarım saat Adonis'le sohbet etti. Arkadaşı ülkedeki krizden, Atina'yı terk edip adalardan birine yerleşme planından bahsetti, ona sorular sordu. Yannis de on dakika boyunca kesintisiz Handan'dan bahsetti. Adonis onun sonunda âşık olmasına çok sevindi ve bir-iki ay içinde görüşmeyi dileyerek vedalaştılar.

Yannis bilgisayarda biraz daha haber okurken sabah koşusunu yapmadığını düşündü. Canı istemiyordu. Bahçeye çıktı ve şezlonga uzanıp verandayı çevreleyen saksılardaki petunyalari, karanfilleri, papatyaları seyretmeye koyuldu. Bir süre sonra çiçekleri görmez oldu.

Papatyaları gördüğünde genç kadının yüzünde nasıl bir ifade belirdiğini zihninde canlandırmaya çalıştı. Gülümsedi. Bugün hiç dışarı çıkmazsa onu görme şansının da olmayacağını düşündü. Sonra onu görmek istemediğini fark etti. Tüm varlığına işleyen bu duyguyla arasına kimsenin girmesini istemiyordu. Handan'ın bile!

Gülümsedi. Bunu ona söylesem anlayabilir mi? Anlar! Tabii hissettiklerimi söze dökebilirim... Hissettiği duyguyla arasına kimsenin girmesini istemiyordu. Bunun nesi tuhaf olabilirdi ki? Huzur ve mutluluk tek bir olguya dönüştüğünde kimseye gerek yoktu! Handan'dan aktı bu duygu ama yatağını içimde buldu. Petunyanın morluğunda kaybolurken, "Sana bile gerek yok Yannis!" dedi kendi kendine.

*

Mecnun Narlıdere semtinde, yaşlı insanların kaldığı bir dinlenme ve bakımevinin kapısında durup kimliğini verdikten sonra arabasını binalardan birinin önünde durdurdu. Arkadan iki büyük beyaz alisyum saksısı indirdi ve içeriden çağırdığı bir görevlinin yardımıyla asansöre taşıdı. Asansörden inince ikisini de bir odanın önüne taşıyıp kapıyı çaldı.

Bembeyaz saçlı bir kadın kapıyı açıp, “Mecnuunun,” diye çığlık atarak ona sarıldı. “Gir içeri hadi, gel şöyle.”

Mecnun kapının sağ tarafına koyduğu saksıları işaret etti. “Bunları ne yapacağız?”

Sırtı biraz kamburlaşmış kadın çiçekleri görünce öyle bir gülümsedi ki Mecnun onun on yaş gençleştiğini düşündü.

Kadın eğilip çiçeklere dokunurken, “Alisyum! Çok severim! Unutmamışsın!” dedi.

Mecnun saksıları yerden alırken, “Unutmam tabii, yaşlı olan sensin, ben miyim?” diye cevap verdi gülererek.

Kadın da güldü ve eliyle işaret ederek, “Şuraya, bahçeye taşı,” dedi.

Mecnun saksıları, içinde küçük bir mutfak ve tuvalet bulunan odanın önündeki ufacak yeşil alana taşıdı. O kattaki tüm odaların önünde böyle bir alan vardı. Saksıları bıraktıktan sonra, “Buraya ben bahçe demem ama yine de balkondan iyidir,” dedi.

Kadın eliyle sandalyeyi işaret etti. “Buyur buyur, şöyle oturalım, içerisi çok sıcak, burası esiyor. Ne iyi ettin de geldin deli oğlan! Pakize Hanım da karşıya geçti bugün, yalnızdım.”

Behiye yetmiş iki yaşında, emekli bir ilkokul öğretmeniydi. İlk üç yıl Mecnun’u o okutmuş, sonra da emekli olmuştu. Tabii sonrasında onu hep takip etmek zorunda kalmıştı çünkü liseye başlayana kadar çıkardığı sayısız sorunu çözebilen tek kişiydi.

Emekli olduktan sonra birkaç yıl Eski Foça’da yaşamış, sonra çocuklarının ısrarıyla karı koca Göztepe’deki evlerine taşınmışlardı. Oğlu ve kızı üniversiteyi okurken eşi vefat etmişti. Çocuklar evlenip başka şehirlere yerleşince bir süre yalnız yaşamış, rahatsızlıkları artınca da burada kalmaya karar vermişti.

Çocuklar ona çok düşkünlerdi ve kıyameti koparmışlardı. Uzun süre devam eden tartışmalar dönüp dolaşp, “Biz seni çok seviyoruz... Biz sana bakamıyor muyuz?” noktasına taşınmıştı her seferinde.

Behiye onları ikna etmek için önce yumuşak açıklamalar yapmış, bunun sevgiyle ya da bakıp bakmamakla bir ilgisi olmadığını anlatmaya çalışmıştı. Oğlunun söze hep, “Anne millet ne der? Bak, sen şimdi böyle söylüyorsun ama...” diye başlayıp aynı şeyleri söylemesinden bunalınca da patlayıvermişti. “Bakalım ben sizinle yaşamak istiyor muyum? Bunu hiç sordunuz mu bana!”

Haklılıklarından yüzde yüz emin olan çocuklar bu sözler karşısında önce donup kalmışlar, sonra da kahkaha atmaya başlamışlardı. Daha sonra kadının ne istediğini can kulağıyla dinlemişler ve saygı göstermişlerdi.

Behiye yedi yıldır burada yaşıyordu. Emekli maaşının bir bölümü gidiyordu ama bakım ve hizmet gayet güzeldi. Oda arkadaşından da çok memnundu. Arada birkaç haftalığına çocuklarını ziyaret ediyor, onlar gelirse de eve geçip hep beraber kalıyorlardı zira evini kapamamıştı.

Elinden onca öğrenci gelip geçmişti, vefalı da vardı, vefasız da ama Mecnun gibisi yoktu. Bu genç adamı çocukları dahil kimseyle kıyaslayamazdı, beraber çok fazla şey paylaşmışlardı. Ona çok şey öğretmişti ama bir o kadar da ondan öğrenmişti.

Çay mı kahve mi istediğini sordu, Mecnun kahve isteyince mutfağa geçti ve bir yandan kahve yaparken bir yandan da ona Eski Foça’dan tanıdıklarıyla ilgili sorular sormaya başladı.

*

Rafet çayla beraber Atlas için özellikle yaptığı kurabiyelerden ikram etmişti Gamze’ye. Çocuk yanlarındayken havadan sudan konuştuular ve Atlas kurabiyeleri bitirdikten sonra, “Babanne ben odada resim yapmak istiyorum,” deyince onu hemen onayladılar.

Oğlunun arkasından bakan Gamze sıkıntıyla gülümseyerek, “Hiç gitmeyecek sandım, çok özledi sizi,” dedi.

Rafet de başını eğerek gülümsedi. “Ben de onu çok özledim.” Daha fazla merak etmek istemiyordu. “Şey... Neden erken getirdin kızım? Konuşmak istiyordun?”

Gamze içini çekerek cevap verdi. “Biliyorsunuz, Gökhan’la bir türlü çözemediğimiz sorunlarımız var.”

Rafet yorum yapmaksızın başını sallamakla yetindi.

Genç kadın zihninden geçenleri nasıl ifade edeceğini bilmiyordu. Gözlerini masada bir noktaya dikip yavaş yavaş konuşmaya başladı. “Ben hep bu inatlaşma bitecek diye düşündüm bunca yıldır... Gökhan’a kırgınım... O da bana kırgın... Ve bunca yıldan sonra ikimiz de kendimizin haklı olduğumu düşünüyoruz... Yani... Biz... Sanırım susarak birbirimizi kaybettik.”

Konuyu ilgiyle dinleyen Rafet onun sıkıntısını ve üzüntüsünü hissetmişti ama neden böyle olduğunu anlamıyordu. Nedenini sormak istemedi, belki de çok özel bir şeydi. “Evet?”

Gamze teslim olmuş bir sesle sürdürdü konuşmasını. “Sanırım en iyisi boşanmak.”

Bunun üzerine Rafet birden vücuduna ateş bastığını hissetti. Evet, doğrusu buydu belki ama işte korktuğu başına gelmişti. Atlas’ı alacaktı kadın. Sesinin titrememesine özen göstererek ve gülümsemeye çalışarak konuştu. “Atlas’ın İzmir’e gitme vakti yani...”

Gamze gülümsedi. “Ben de öyle planlamıştım. Geçen hafta doktora için başvurduğum İngiltere’deki üniversiteye kabul edildim ama doktora yapmaktan vazgeçmişim... Biliyorsunuz Atlas bu yıl okula başlayacak.” Rafet başını sallayınca sözlerini sürdürdü. “Ama bu gelişinde bende farklı düşünceler oluştu. Birkaç gün annemle, benimle çok güzel vakit geçirdi, bir-iki akşam da babası alıp çıkardı. Sürekli burdan ve sizden bahsediyor. Hep bahseder zaten...”

Rafet tek kelime etmeden merakla dinlemeye devam ediyordu.

“Üç gün önce Ebru ve oğluyla, tanırısınız...” diyerek onay bekledi Gamze.

Rafet başını salladı. “Arda’nın annesi, evet evet.”

“Annemi de alıp bir alışveriş merkezine gittik. Alışveriş yaptık, çocuklar için oyun alanlarına gittik, yemek falan yedik. Bu süre içinde Atlas bize hiç sorun çıkarmadı. Arda ise çok huysuzlandı. Belli bir oyuna kafayı taktı, onu da başkası oynuyordu, sinirlenip ağladı, bilirsiniz işte.”

“Evet?”

“Ordan çıktıktan sonra Atlas bana neden oraya gittiğimizi sordu, ben de evde sıkıldık, değişiklik olsun diye oraya gittik dedim. Verdiği cevap birden beynime çakıldı.”

“Ne dedi?” diye sordu Rafet merakla.

“Değişiklik olsun diye niye evden daha sıkıcı bir yere gittik o zaman?” diye sordu saf saf. Nereye gitseydik dediğimizde ise parka, hayvanat bahçesine falan dedi önce... Sonra bi baktık Arda’ya buraları anlatıyor, sizi, çiçekleri, Mecnun’u.” Gülümsedi. “Atlas’ı da anlattı... Zel ve Gü... Faytonla gezmiş.”

Rafet de gülümseyerek başını salladı. “Evet atlar yeni...”

Gamze derin bir iç geçirdi. “Annemle akşam uzun uzadıya konuştuk. ‘Şehirdeki çocukların sıkıntıları yok bu çocukta,’ dedi. Evet Atlas mutlu bir çocuk ve ona bu mutluluğu siz sağladınız ve buradaki hayat...”

Rafet çok duygulanmıştı ama bu konuşmanın sonunu kestiremiyordu. “Teşekkür ederim,” diyerek meraklı gözlerle baktı kadına.

“Kısacası Atlas’ın burda okula başlamasına karar verdim, siz de isterseniz birkaç yıl daha burda kalsın. Annem onun bin tane özel okula gitse kazanamayacağı özellikleri olduğunu söyledi ve haklı. Bilgisayarda bile bir saatten çok kalmıyor, sıkılıyor. Kararıma Gökhan’ın itiraz edeceğini sanmam, bu sabah ona davayı açacağımı söyledim zaten. Ayrıca ben... Bir-iki yıllığına İngiltere’ye gidebilirim ama gidersem sık gelmeye çalışırım. Bilmiyorum, henüz kesin bir karar vermedim.”

Rafet içinin öyle bir ferahladığını hissetti ki derin bir nefes alıp gülümseyebildi sadece.

*

Aysel ve Nurcan kahvaltıya oturacağı sırada Taylan ve Ercüment otlu börek tepsisini de alıp kapıyı çalmışlardı. Nurcan buna çok sevinmişti. Aysel yarım saat kadar surat astıysa da Taylan ne yapıp edip onun gönlünü almıştı. Gönlü olunca da hemen akşam kızlarla nereye gittiler, ne konuştular diyerek sorguya başlamıştı.

Taylan cevapları geçiştirdi ve kahveleri içer içmez Ercüment’le yüzmeye gideceklerini söyleyerek hemen izin istedi Nurcan’dan.

Gençler kapıdan çıkar çıkmaz kendini bir koltuğa atıp homurdandı Aysel. “Bak görüyor musun, şurda iki saat kaldı kalmadı, hemen kaçtı.”

Ama bu kadın da ne istiyordu bu çocuktan canım? “Daha n’apsın çocuk Aysel? Kız çocuğu mu bu dizinin dibinde oturacak? Arkadaşı da var yanında, gezmeye gelmişler birkaç gün, rahat bırak çocuğu biraz!”

“Ayol n’apıyorum ben ona? Çocuk dediğin de otuzuna geldi!”

“E iyi işte, ne karışyorsun otuzuna geldiye, koca adam!”

“Ama o benim gözümde hâlâ küçücük Nurcan!”

“Önce bir karar ver istersen, küçük mü büyük mü?” dedi Nurcan gülerek.

Aysel de güldü ve bir süre düşündükten sonra, “Bak gördün mü... Herhalde hoşlandı bu Eylül’den. Pek cevaplamak istemedi soruları. Hoşlanmasa hemen söylerdi,” dedi.

“E ne güzel işte! Senin istediğin de bu değil miydi?”

“Buydu tabii ama...”

“Ama ne?”

“Böyle değil!”

“Nasıl peki?”

“Planım programım vardı benim! Ben daha araştıracaktım, soruşturacaktım kızın ailesini. Dur bakalım kimler, nasıl insanlar? Huylu mudur, huysuz mudur?”

Nurcan güldü. “Nasıl araştıracaktın? Dedektif mi tutacaktın?”

Aysel bu soruya ciddiyetle cevap verdi. “Hayır ama yazın Taylan gelene kadar Nazlı Hanım’la en az üç-dört kez daha görüşecektim ben.”

“Nazlı Hanım ne bilecek? Bilse de sana niye anlatsın elalemin ailesini?”

Şu Nurcan hiç zeki değildi, hem de hiç! “Ben istediğim her şeyi istediğim kişiden öğrenirim Nurcan! Daha beni tanıyorsun sen.” dedi gözlerini kısarak. Onun inanmaz bakışlarını görünce ekledi: “Bana lisede ne derlerdi biliyor musun sen?”

“Şarlok Aysel mi?” deyip bir kahkaha attı Nurcan.

Aysel ciddi bir şekilde sordu: “Nerden bildin kız, anlattıydım ben bunu sana daha evvel, ordan bildin sen!”

*

Meriç ve Arzu açık havada bir kafede kahvaltı etmişler, son görüştüklerinden bu yana hayatlarında olanları konuşmuşlardı uzun uzun.

Sonra sahilde yürüdüler biraz ve bir ağacın altına çimenlerin üzerine oturdular. Arzu İsveç’teki arkadaş grubundan bahsetti, kültürel farklılıktan kaynaklanan komik bazı olaylar anlattı ve epeyce güldüler. Bir süre sessizlik olunca Arzu doğrudan sordu: “Hadi bakalım sen anlat şimdi, niye durgunsun böyle?”

“Uğur’u hatırlıyorsun, değil mi?”

Arzu dirseklerinden destek alarak uzandığı yerden doğruldu. “Hatırlamam mı? N’olmuş Uğur’a?”

Meriç çantasından zarfı çıkarıp arkadaşına uzattı. “Bugün mektup geldi Uğur’dan... Neredeyse kırk yıl sonra...”

Arzu zarfı eline aldıktan sonra arkadaşına hayretle bakakaldı. “Sen bunu açmamışsın!”

*

Kahvelerini içerlerken, bu genç adamı ilk kez gördüğünde yedi yaşını bile doldurmamış olduğunu düşündü kadın. Oyunlarla geçen bir-iki haftadan sonraki ilk derste, sınıfa çizgi çalıştırırken, puflayarak ayağa kalkmıştı Mecnun. “Dışarda kuşlar ötüyor öğretmenim.”

Afallayan kadın, “Evet duyuyorum,” diye cevap vermişti merakla çocuğa bakarak.

“Kuşlara bakalım hadi, bu havada çizgi çizmek çok saçma! Ben bahçeye gidiyorum...” diyen çocuk evden çıkar gibi çekip gitmişti sınıftan.

Aralarında o gün başlayan cebelleşme zaman zaman hâlâ sürerdi. Ancak şartlar ne olursa olsun, Mecnun onu ziyaret etmeyi aksatmazdı. Üst üste iki ay görüşmedikleri vâki değildi.

Çiçeklere bakarak içini çekti Behiye. “Ne iyi ettin de geldin, bugün akşama sanat müziği var yukardaki salonda, özel bir grupmuş.”

Mecnun kahvesinden bir yudum aldıktan sonra, “Kalamam akşama ama bütün gün buradayım,” dedi.

Kadın gülümseyerek sordu: “Nasıl? Gerçekten nasıl, anlat bakalım.”

Mecnun dalgacı bir tavırla cevap verdi. “Genç ve dinamik, gördüğün gibi. Sen anlat Behiye Hanım!”

“Burada anlatılacak n’olacak? İyiyim işte. Okuyorum, televizyon seyrediyorum, yukarda bazen gün yapıyoruz,” diyerek güldü kadın. “İşte o zaman biraz dedikodu dinleyip gelişmeleri öğreniyorum.”

“Yeni dedikodu var mı?”

“Hiç sorma! Yeni bir subay emeklisi gelmiş. Yetmiş yaşında bir adam. Orhan Bey. Dinç bir görüntüsü var. Karısı ölmüş.”

“Eeee?”

Kahvesinden bir yudum alan kadın gülerek sözlerine devam etti. “Hani sana geçen gelişinde göstermiştim Çorum’dan gelen Ayşegül vardı ya hani... Şu genç ve güzel kadın.”

Mecnun dalgacı bir tonla cevap verdi. “Genç dediğin altmış küsur yaşında.”

“Canım burda genç sayılır işte.”

“Eeee?”

“Bir de hani şu sarışın müzisyen Berrin Hanım var ya... Yeşil gözlü, ud çalan.”

“Evet?”

“Bu Orhan Bey bir hafta-on gün Berrin Hanım’la ilgilenmiş, yürüyüşlere çıkmışlar falan...”

“Sonra?”

“Sonra bir hafta sonra Berrin Hanım bir arkadaşına gitmiş ziyarete. O akşam da müzik programı varmış. Orhan Bey Ayşegül Hanım için şarkı istemiş. *Hıysuz ve Tatlı Kadın* şarkısını. Solistle beraber şarkıyı söylerken kadının gözlerinin içine bakmış... Şarkı bitene kadar... Ben görmedim, odada kalmıştım o gün.”

Mecnun keyiflenerek güldü. “Bak sen şu kart zamparayaaa? Eeee sonra n’olmuş?”

“Sonra Berrin Hanım dönünce yetiştirmişler tabii bu olayı.”

Mecnun kahkaha atarak sordu: “O n’apmış peki?”

“N’apsın. Beste yapıyormuş bugünlerde...” Berrin’i taklit ederek sözlerini sürdürdü.

“*Zannetmeyin bayat, tazedir bu yaram... Zalim çıktı âlim zannettiğim adam* gibi bir nakaratı varmış.”

Kahkahayla gülmeye başladılar.

*

Handan arabasına atlayıp çarşıya gitmişti. Ufak tefek alacakları vardı. Biraz alışveriş yapıp aldıklarını eve bıraktı. Girerken ve çıkarken papatyaları sevdi. Kedilere mama verdi ve tekrar arabasına binip otele gitti.

Rafet’i bahçede göremeyince Maral’a sordu, kızın da bir fikri yoktu. Bunun üzerine cep telefonunu çıkarıp aradı ve kadın onu odasına çağırınca hızla o tarafa yöneldi. Odada Atlas’la biraz sohbet etti ve beraber resim yaptılar. Sonra bahçeye çıktılar ve çocuk top oynarken Rafet’le laflamaya başladılar.

Rafet önceki geceyi ne kadar zor geçirdiğini ve Gamze ile olan konuşmasını anlattı. Handan da önceki akşamdan, organik menemenden, papatyalardan bahsetti ve seraya uğradığını söyleyip merakla sordu: “Gürkan ve iki genç daha çalışıyordu. Gürkan’a Mecnun’un nerede olduğunu

sordum, bilmiyordu. Tuhaf... Serayı bırakıp gitmiş, cebi kapalı ve seradakiler yerini bile bilmiyorlar.”

Rafet kakhaha atarak, “Bunun neresi tuhaf be kızım, Mecnun bu, hep yapar!” dedi.

Handan tam olarak anlamayarak sordu: “Neyi hep yapar?”

“Sık sık ortadan kaybolur. Çocukluğundan beri öyleymiş. Ama...”

“Ama?”

Rafet şöyle bir düşündü. “Annesi babası öldükten sonraki aylar pek yok olmadı. Sonra... Ben diyeyim haftada iki, sen de üç, Mecnun’u ara ki bulasın!”

“E nereye gittiğini sormadınız mı hiç?”

“Sormak ne kelime? Ensesinde boza pişirdik. Söylemedi. Uğur Bey’le arkasına adam bile taktık!”

“Sonuç?”

“Uğur bir arkadaşının yanında çalışan gence söylemiş, hatta ona arabasını vermişti. Sonuca gelince... Bizimki Aliğa tarafına sapmış ve o civarda izini kaybettirmiş. O gün döndüğünde gelip bana çattı. İzmir’de epeydir bir işler çeviriyor ama nedir bilemem. Gönül işi herhalde!”

“Gönül işi olsa sana neden söylemesin Rafet abla?”

“Bilmem... Kötü bir iş çeviriyor olmasın dal Ben endişelendim, Uğur’a anlattım, Mecnun’u o da çok sever... İşte biz öyle kendi kendimize endişelendik. Ana yok baba yok. Tamam çocuk değil ama kimsesi de yok. Bize merak edilecek bir şey yok, işinize bakın dedi. Bir öğretmen var, ilkokul öğretmeni. Behiye Hanım... Huzurevinde kalır İzmir’de, onu pek sever. O da yılda bir, baharda ziyarete gelir buralara, birkaç gün kalır... İki yıl evvel falan karşılaştım bir yerde, ona sordum, onu ayda bir falan ziyaret ediyormuş. O da bana endişelenme, Mecnun’un vardır bir bildiği, kötü işlere bulaşmaz dedi de biraz rahatladım.”

Handan dudağını kıvrıp düşündü ve “Allah Allah, bir insan gittiği yeri neden söylemez ki...” dedi.

“Dedim ya! Mecnun bu!” Gülümsedi. “Terstir kızım çok terstir. Herkesle geçinemez. Sen daha onun tersine denk gelmedin.”

“Abartıyorsun Rafet abla!”

Kadın gülererek başını salladı. “Abartıyormuşum. Geçen sene burda ne yaptı biliyor musun?”

“Ne?”

“Yaza doğruydu, yine böyle otelde çok müşteri yok... Sabahtan çalışmaya geldi, ben de kahvaltı ediyordum geç vakit, o da geldi benimle çay içiyor, sohbet ediyoruz...”

“Evet?”

“Bizden başka bir masa daha var, bir aile... Genç bir çift kahvaltı ediyor. Kızları var... Küçük... Beş yaşında falan... Karı koca gazete okuyorlar, çocuk bir-iki huysuzlandı, ilgilenmediler. Çocuk ağlamaya başlayınca kadın çocuğun ağzına çat diye vurdu... Mecnun doğruca masaya gitti. Kadının karşısına geçip alkışlamaya başladı. Çocuk sustu. Adamın suratı kızardı. Ben dondum kaldım!”

Handan iyice merak etmişti. “Sonra n’oldu? Kavga mı çıktı?”

Rafet başını geriye attı. “Yok! Mecnun alkışlayarak kadına, ‘Gücün yetti mi annesi?’ diye sordu önce, sonra da dalga geçerek ‘Allah bilir akşam televizyonu açınca kocasından şiddet gören kadınlara falan acıyorsundur sen!’ dedi ve o kızgınlıkla çıkıp gitti.”

“Sen ne yaptın?”

“Ben öylece kaldım. Bir şey yapamadım. Yani... Müşteri tabii, özür dilemek istedim ama Mecnun da haklıydı, çok kötü vurmuştu kadın çocuğa.”

“Peki onlar ne yaptılar? Kadınlara adam?”

“Kıpkırmızı oldular. Hemen odalarına çıktılar. Bir haftalığına giriş yapmışlardı. Dört gün olmuştu daha... Öğlen gitmişler.”

Handan şöyle bir düşündü. “Müşteri kaybettin yani.”

Rafet başını salladı. “Öyle oldu.”

“Kızdın mı Mecnun’a?”

Rafet şöyle bir düşündü. “Tıh kızmadım.” Gülümseyerek sürdürdü konuşmasını. “Ben ona hiç kızamam. Severim o ayrı ama sevdiğimden değil. Mecnun aslında hep haklıdır. Ancak tersliğine kızdım biraz, çekip konuşsaydın kadını falan dedim.”

“O ne dedi?”

“Şuursuz insanlar laftan anlamazmış!”

Handan güldü ve bir süre düşündükten sonra, “Tabii ama herkes senin gibi anlayışlı olmaz müşterisi kaçınca,” dedi.

Rafet başını salladı. “Ondan adı deliye çıktı. Tepkilerinden çekiniyor insanlar.”

Telefonu çalınca Handan ekrana baktı ve annesinin aradığını görünce gülümsedi. “Merhabaaa Amasraaa!”

“Kızım nasılsın?”

“İyiyim siz nasılsınız?”

“Biz de iyiyiz, sana geliyoruz. Afyon’da mola verdi otobüs, arayıp bir sorayım dedim, İzmir’e bizi almaya gelir misin yoksa biz ordan aktarma mı yapalım?”

Handan ayağa kalktı ve başını iki yana sallayarak gülümsedi. “Ben alırım sizi, ben alırım. Saat kaçta ineceksiniz?”